

VASADI PÉTER

Ha néha még szól

engedve meghívásnak,
sütnek az asszonyok
csirkét s gyümölcsös lepényt
diószemekkel. Ülnek padokban
fejkendősen, s mellettük
szavát lesve a férfiak.
Nem beszél fennen a költő,
csak lassan s alant, a tények
reves szikláin lépegetve.
Körül fortyog a folyó, véres
fáslikat sodorva, a bűntudat
s a rossz lélekismeret kacatjait.
Hangja hol magas vércse-
sikoltás, hol rekedt, mikor
könyörgéssel vegyes haragját
kidönti hallgatóinak. Máskor
megműveli szavát, csokronként,
szín s szírom szerint, mint
a virágórát. Nem akar,
s nem is tud tetszeni.
Inkább kockáztat. Kivár.
Húzza magával, kiket
leleplezett. S együtt valami
mélyben megmerülnek, amit
az irgalom kicsempézett ígéivel,
s így szennyezetlen. Csöndben
figyelnek. Már-már boldogok.
E tér embertől átvesz tonnás
súlyokat. Téglákat lök ki
hangtalan, s falakon tör át
a Nap. Fiát ölében tartva
fölneszel egy aranybrokátba
burkolt kisanya-szobor.

Én bizony nem

*tudom, mit tud
rólam szavam,
szavam pedig, hogy
mit a Szó, ki szóttalan.
Fölpeng előjele, s elillan.
És itt van mégis,
folyton készül,
készül kitörni;
hajszál-sugár hálózta
arca fény, és félsötét.*

*Hideggel ütve s földszagú
ágyéka forró magkosárt
lógat, leszór valami sót
a szikre, előle fények
fára szöknek és jérce-szó
illeg kígyómarásra;
ugyan, minek? ... Nem fél,
s leül. Megvan magában.
Gubbaszt kövön, míg sárkány-
kedve verstől megpihen.*

DÉR ANDRÁS

Vasadi Péter csöndje

*Vasadi pétercsöndje az alelassított kiáltásam körbeérieföldgolyót
a lávagyomor fájdalmas nyögése
a tenger sós könnye
a felhőbe huppanó lajtorja
az összezárt szemhéj
a kegyelem prése
a visszatartott sóhaj
a szó tehát a csönd gyermeke
Isten igéje
ember igája
a kegyelmipillanata csöndek cseréjé mikor a titokzatos rózsafüzér rezzen*